

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IV
№ 55 (328).

П'ятниця, 4 листопада 1960 р.

Ціна 20 коп.

ПРАЦІВНИКИ ПРЕСИ, РАДІО І ТЕЛЕБАЧЕННЯ, ВИДАВНИЦТВ ТА КУЛЬТУРНО-ОСВІТНІХ ЗАКЛАДІВ! БУДЬТЕ НЕВТОМНИМИ ПРОПАГАНДИСТАМИ І ПРОВІДНИКАМИ В МАСИ ВСЕПЕРЕМАГАЮЧИХ КОМУНІСТИЧНИХ ІДЕЙ, ПЕРЕДОВОГО ДОСВІДУ, ДОСЯГНЕНЬ НАУКИ, ДУХОВНИХ БАГАТСТВ, НАГРОМАДЖЕНИХ ЛЮДСТВОМ!

(Із Закликів ЦК КПРС до 43-х роковин Великої Жовтневої соціалістичної революції).

А ХТО У ВАС ЗАВІДУЄ КЛУБОМ?

У ГАННІВСЬКОМУ сільському клубі, Ново-Архангельського району, майже ніколи не буває відвідувачів. Справа зовсім не в тому, що місцеві жителі не бажають подивитися концерт або послухати цікаву лекцію. Просто наш клуб майже завжди закритий. Ми й досі не можемо зрозуміти, ким у нас працює Б. Головань — завідувач клубом чи звичайним ключником.

На перший погляд, таке запитання, поставлене у листі до редакції групою молоді, може будь-кого здивувати. А втім, як свідчать численні листи, ще немало керівників сільських культурно-освітніх закладів зводять свою діяльність лише до відмикання приміщення. За прикладами далеко ходити не треба.

Коли б ви не підійшли до Лозоватського клубу, Маловісиківського району, майже завжди побачите на дверях замок. Завідуючому цим «вогнищем культури» немає часу займатися своїми безпосередніми обов'язками: він дуже завантажений домашніми справами. Тому й не дивно, що у приміщенні очолюваного ним закладу, брудно, відсутня наочна агітація.

— Якщо не подобається, — відповідає т. Тищенко обуреним односельчанам, — то чого ж суди заходите? Ідіть у радгосп. Там кращий клуб.

Що й казати! Категорична заява!

Майже таке ж становище і в клубі села Шишкіно, Рівнянського району. Микола Пінчук з'являється в ньому, наче скороминище видіння. Молодь бачить свого завідувача клубом лише у вівторок і неділю, коли той відмикає приміщення для демонстрування фільмів. Він навіть спроби не робить для того, щоб налагодити культурно-масову роботу серед населення.

У наш чудовий час славного семиріччя особливого значення набуває організація цікавого і змістовного дозвілля молоді. Як підкреслювалось у постанові VIII Пленуму ЦК ВЛКСМ, дозволяючи юнаків і дівчат треба організувати так, щоб допомогти їм у розв'язанні основного завдання: жити і працювати по-комуністичному. І в цій важливій справі важливе місце належить закладам культури.

Успіх роботи клубу залежить насамперед від ділових якостей і організаторських здібностей його керівника. Це повинна бути людина, закохана в свою справу. Завідуючому клубом необхідно багато вміти, а ще більше знати.

Звичайно, стати справжнім культурним важко. І все ж у нашій області працює багато ентузіастів клубної роботи. Вони віддають улюбленій справі весь свій молодечий запал, всю енергію.

У селі Котовці, Гайворонського району, клубом керує випускник Олександрівського культурно-освітнього технікуму Ніна Давидовська. Лише за один рік, відколи вона працює тут, у клубі помітно поліпшилась робота. Була створена рада культурно-освітнього закладу, в яку ввійшли голова колгоспу Ф. Адрушко, бригадир рілляничої бригади М. Чепкий, завідувач сільською бібліотекою Н. Пустовіт, продавець М. Явдошина та інші. Рада керує, спрямовує роботу, організовує тематичні вечори, лекції, концерти.

Зараз вимоги до культурно-освітніх закладів настільки високі, що їх не зможе задовольнити навіть найкваліфікованіший спеціаліст, якщо він буде діяти сам, без активу. Колгоспному селу потрібні справжні ентузіасти, люди, які будуть віддавати всіх себе улюбленій справі. Лише тоді у всіх клубах буде горіти привітний, кличний вогник.

ДОРОГІ ДРУЗІ, НАПИШІТЬ НАМ, А ХТО У ВАС ЗАВІДУЄ КЛУБОМ? ЯК ВИКОНУЄ ВІН СВОЇ ОБОВ'ЯЗКИ?

У Центральному Комітеті КПРС і Раді Міністрів СРСР

ЦК КПРС і Рада Міністрів СРСР прийняли постанову про проведення з 24 по 26 листопада 1960 року в м. Москві, у Великому Кремлівському палаці, Всесоюзної наради активу працівників охорони здоров'я.

На нараді буде заслухано і обговорено доповідь про хід виконання постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР від 14 січня 1960 року «Про заходи по дальшому поліпшенню медичного обслуговування і охорони здоров'я населення СРСР».

КОМСОМОЛЬСЬКЕ — значить відмінне

Щоб якість була високою

КІРОВОГРАДСЬКА швейна фабрика — в основному комсомольсько-молодіжне підприємство. Лише в першому багатосекційному цеху, який виготовляє жіночі пальта, працює 127 членів ВЛКСМ.

«Комсомольське — значить відмінне!» — так вирішили молоді швеї. Контроль за якістю продукції веде рейдова бригада. Таня Журба, Майя Придатко, Люда Таран та інші комсомолки не лише виявляють брак, а й дають своїм подругам поради, як його уникнути.

Такі бригади створено в усіх цехах. Члени їх щотижня звітують про наслідки перевірки перед колективом цеху, в кінці місяця звіт рейдової бригади заслуговують члени фабричного комітету комсомолу.

Чудові подарунки святу готують комсомольці фабрики. До 43-х роковин Великої Жовтня вони зобов'язалися оволодіти п'ятьма суміжними операціями, один день в місяць працювати на зекономленій фурнітурі і постійно підвищувати якість готової продукції.

На прасуванні демісезонних та зимових пальт в ці дні майже двічі перевищують завдання Ніна Лимаренко і Олена Загранична.

На інших операціях такі ж результати мають Таня Журба, Віра Гришнина, Ліда Мороз.

З ініціативи комсомольців на фабриці створена рада молодих спеціалістів, якою керує інженер Неля Кот. Завдання ради — подавати практичну кваліфіковану допомогу молодим швеям, впроваджувати у виробництво нові прогресивні методи праці.

Ж. ТКАЧЕНКО,
секретар комітету комсомолу швейної фабрики.

Правофланговий

В революціях, в дні вогненні,
На заставах Неві-ріки
Гартував незабутній
Ленін
Непокірливих і стійких.

І встають на планеті зримо
Комуністів міцні ряди.
Він залишиться поряд з ними
Правофланговим назавжди.

Олександр ЧЕРНЕЦЬКИЙ.

У Президії Верховної Ради СРСР

2 листопада в Кремлі Голова Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнев вручив золоту медаль «Серп і Молот», орден Леніна і грамоту Президії Верховної Ради СРСР товаришеві Ворошилову Климентові Ефремовичу, удостоєному звання Героя Соціалістичної Праці за видатні заслуги перед Комуністичною партією і Радянською державою.

Вручаючи нагороду, Л. І. Брежнев тепло і сердечно поздоровив К. Е. Ворошилова, побажав йому здоров'я і довгих років життя.

К. Е. Ворошилов подякував Центральному Комітетові Комуністичної партії, Президії Верховної Ради СРСР і Радянському уряду за високу нагороду. (ТАРС).

Гордо своє обличчя дівчини, променисто усміхаються очі! Ів, комсомолці Зіні Берегуліно — штурманці Кіровоградського будівельного управління № 1 облбудтресту, присвоєно почесне звання ударника комуністичної праці. Невтомна в труді, наполеглива в навчанні, Зіна без відриву від виробництва закінчила середню школу, а зараз готується до вступу в будівельний інститут.

На знімку: Зіна БЕРЕГУЛІНКО.
Фото Ф. ПЛАХТІЯ.

відування кіносаатрів, прогулянки за місто, обговорення книг, фільмів і вистав уже ввійшло в традицію.

Виконуючи комуністичні заповіді, дівчата прагнуть поглиблювати знання, мріють стати висококваліфікованими спеціалістами. Валя Снігуренко вчиться в десятому класі вечірньої школи, Ліза Філоненко — в будівельному технікумі.

— А я ще в школі мріяла стати педагогом, — говорить вожак бригади Альбіна Кравцова, — а тепер

ДІВЧАТА

естаточо вирішила — тільки в політехнічній! Он і Тіна Бублик, і Ніна Черешавко, і Ліда Мазуренко теж хочуть політехнічні знання мати. Отож гуртом і вчитимеся.

Правильно вирішили дівчата!

О. ГАЙКО.
Завод «Червона зірка».

ПРАВИЛЬНО

В цей час завод дістав відповідальне завдання: до 1 травня випустити 15 тисяч сівалок. Цей девіз за-

ВИРІШИЛИ

дунав по всіх цехах, змінах, бригадах. Свєрдлувальниці без вагань підтримали цей заклик. Кожну робочу хвилину взяли на облік, використовували найпродуктивніше. На дощі показників шодня з'явилися цифри: 170, 180, 200...

Червонозорівці виконали замовлення. В числі інших високе звання колективу комуністичної праці було присвоєно і бригаді Альбіни Кравцової.

Подруги не тільки добре працюють. Колективне від-

ВСЬ УРОЖАЙ — НА ЗАВОДІ

РАДІСНО зустрічають свято Жовтня колгоспники другої рілляничої бригади аджамської артілі імені Леніна, Кіровоградського району: весь урожай цукрових буряків з площі 62 гектари зібрано і відправлено на Сабліно-Знам'янський цукровий завод.

Велика заслуга в цій трудовій перемозі належить Миколі Логвиненку. Комсомольць надійно відремонтував бурякокомбайн «СКЕМ-3», і він безвідмовно послужив буряководам.

Старанною працею відзначилися шофери Микола Ходацький та Леонід Руденко. На транспортуванні коренів вони робили по 7—8 рейсів за день.

І. НАЗАРТІЯ,
позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

Нам потрібна

ДОПОМОГА

Гуртки «Комунізм—практичне завдання нашої молоді» в сітці комсомольської політосвіти почали створювати порівняно недавно — лише три роки тому. Через це, відверто кажучи, працювати пропагандистом такого гуртка нелегко. Адже багато в чому доводиться йти напосаки.

Скільки часу доводиться витратити на розшуки потрібної літератури до занять. Отож у мене є таке побажання: щоб міськомкомсомолу або відділу пропаганди і агітації обкому ЛКСМУ зайнявся добром рекомендованою літературою. В кожному гуртку такого типу тільки подакували б за подібний список книг.

Пропагандисти, та й слухачі гуртків, добре знають, яку велику користь для засвоєння матеріалу приносить наочна агітація. Вдало проілюструє свої розповіді відповідною схемою, діаграмою, картиною — доб'ється більшого зосередження уваги слухачів.

Молодіжний оркестр

В СЕЛІ Журавинці, Голванівського району, організовано молодіжний духовий оркестр. Дівчі на тиждень шофери В. Начернюк, П. Загородний, трактористи М. Начернюк, М. Поліщук, причіплювачі А. Халупенко, В. Цибулько, доглядач худоби В. Загородний та інші любители музики збираються у сільському клубі. Під керівництвом досвідченого музиканта Л. Т. Мостипанюка вони готують концертну програму, присвячену наступній Декаді української літератури і мистецтва в Москві.

ТРИВОЖНИЙ СИГНАЛ

У КОЛГОСПІ «Победа», Хмельського району, приміщення клубу зайняли під контору правління артілі. Тому робота гуртків художньої самодіяльності зовсім занедбана. Щоб подивитися концерт чи кінофільм, молодь змушена ходити до сусіднього села.

М. ДОМЧЕНКО.

У пошуках нових форм

Я ЛЮБЛЮ свою роботу, бо культурмієць — завжди серед людей, бо він несе у маси пристрасне слово агітатора, хороший пісню, темпераментний танець, гострі сатиричні частушки.

А втім, наш труд не тільки почесний, потрібний, але й нелегкий. Кожний з нас, в деякій мірі, працює на свій розсуд, кожен по-своєму планує діяльність того чи іншого культурно-освітнього закладу, у кожного, нарешті, є свої маленькі «секрети».

У зв'язку з цим трохі розповідь про діяльність нашого Єлисаветградського Будинку культури.

Після VIII Пленуму ЦК ВЛКСМ рада Будинку культури разом з виконкомом селищної Ради провели збори комсомольців і молоді селища, на яких було обговорено питання, як краще організувати дозвілля і культурний відпочинок. Багато присутніх висловило думку про необхідність побудувати біля нового Палацу культури, який скоро буде здано в експлуатацію, відкритий танцювальний майданчик. Обрали ініціативну групу, до складу якої

Гуртки «Комунізм — практичне завдання нашого покоління» майже не мають наочних посібників: карт, стендів, плакатів. Мені можуть зауважити, що ми повинні самі їх виготовляти. Але, по-перше, зроблене власноручно не завжди якісне, а по-друге, перш ніж виготовити щось, треба мати хоча б зразки.

Дуже корисно, на мій погляд, щоб хоч на окремих заняттях можна було з виховною метою використовувати кіножурнали. В цьому питанні нам доводиться просити допомоги у відділі кінофікації обласного управління культури.

Все, про що йшла мова вище, є засобом міцнішого засвоєння пройденого матеріалу. Але не можна обійти і питання про методичну допомогу пропагандистам. Перед початком навчального року ми побували на семінарі, проведеному відділом пропаганди і агітації обкому комсомолу, прослухали цікаві і корисні лекції, а також розповіді досвідчених керівників гуртків. Цей семінар дав багато корисного. Але обмежитись одним таким семінаром, як це трапилось у минулому році, було б неправильно. Очевидно, треба частіше збиратися для обміну досвідом. Безумовно, для цього не обов'язково викликати всіх в Кіровоград. Можна безпосередньо в районах проводити кушові семінари пропагандистів.

Хочу висловити побажання, щоб керівники політгуртків частіше виступали на сторінках «Молодого комуняра», ділилися своїм досвідом. Такі статті для багатьох з нас будуть хорошою школою.

Ф. КРАВЧИНСЬКА,
пропагандист політгуртка на Олександрійському рудоремонтному заводі.

ВІСТІ З ГУРТКІВ ПОЛІТОСВІТИ

У ГУРТКУ по вивченню історії КПРС, який створено в другому механоскладальному цеху агрегатного заводу, вже відбулося кілька занять. На одному з них виступила токар Ярина Ковальова, яка підготувала невелику інформацію про події за рубіжком. Ознайомлення слухачів з останніми новинами будемо практикувати і надалі.

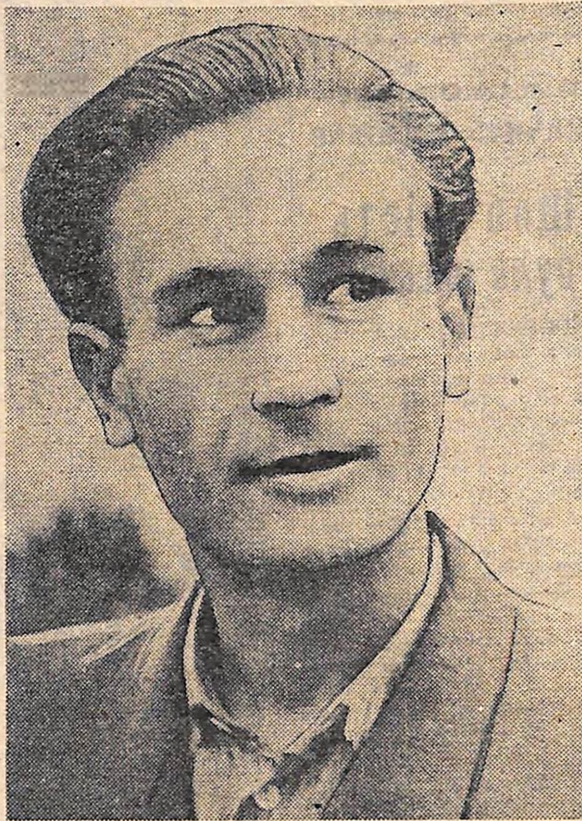
Для занять у нас створені всі умови: виділена спеціальна кімната, в якій є необхідна кількість столів і стільців, хороше освітлення.

В. КАРЛЕНКО,
пропагандист гуртка.

ПРАЦІВНИКИ Ново-Української редакції районної газети і друкарні вирішили в цьому році в гуртку політосвіти вивчати основи марксизму-ленізму. Разом з тим домовились щомісяця проводити читачькі конференції. На обговорення будуть виконуватись літературні твори, в яких відображено різні етапи історії соціалістичної держави.

Вже відбулася перша читачька конференція. На ній обговорили книгу М. Шолохова «Піднята цілина». Активну участь у конференції взяли Г. Матрос, Г. Позняк, М. Куцый та інші.

Л. ДОЛЖИКОВА,
працівниця друкарні.

В минулому навчальному році Микола Георгіца віз гурток по історії ВЛКСМ, створений при комсомольській організації колгоспу імені Карла Маркса, Ново-Архангельського району. Як одного з кращих пропагандистів обком комсомолу і райком партії нагородили його Почесними грамотами.

Нині в артілі працює гурток «Комунізм — практичне завдання нашого покоління». І на цей рік вчителя Нерубайської середньої школи М. Георгіцу призначено керівником гуртка. Він цікаво проводить кожне заняття.

На знімку: пропагандист Микола ГЕОРГІЦА.

Фото В. КОВПАКА.

Розмова про громадське і особисте

Просторий, по-святково-му прикрашений зал Будинку вчителя заповнили почесні гості. Були тут і представники старшого покоління, і зовсім юні, робітничі заводи «Червона зірка», агрегатного, «Сільгоспдеталь», воїни комсомольці Кіровоградського гарнізону. Працівники обласної бібліотеки імені Н. К. Крупської і міськомкомсомолу запросили їх на тематичний вечір «Про громадське і особисте».

Після вступного слова члена Товариства для поширення політичних і наукових знань О. І. Казаріної виступила бригадир колективу комуністичної праці заводу «Сільгоспдеталь» Людмила Кравцова.

— Коли прислухатися до розмов у цеху, — говорить вона, — частіше почуєш слово «наше», ніж «моє». Чому? Та тому, що робітники починають ширше розуміти свої особисті інтереси, які в їх свідомості зливаються з інтересами суспільства. Звідси й прагнення працювати краще, продуктивніше на користь народу. Хіба не говорять про це гаганівський рух? До речі, е і у нас ця підприємстві дослідники Валентини Гаганової, які не порухалися з тим, що їх заробіток в ряді випадків понизився, стали працювати на тих ділянках, де вони більш потрібні.

— Інтереси колективу — над усе. В цьому й сила нашого суспільства, — підтримав цю думку В. Андросов з агрегатного заводу. — В дусі колективізму виховуються члени бригад комуністичної праці. Без взаємної допомоги і підтримки ніяк не можна обійтись.

Уважно слухають присутні розповідь В. Андросова про те, як бригада П. Прошкина «вивела в люди» т. Шейка, який раніше пия-

Комсомольські організації повинні добиватися, щоб у кожного юнака і дівчини зростав потяг до знань, потреба інтенсивно читати книги, відвідувати театри й кіно, брати участь у художній самодіяльності, займатись спортом.

(З постанови VIII Пленуму ЦК ВЛКСМ «Про завдання комсомолу по організації дозвілля молоді».)

чив, порушував трудову дисципліну. Зараз цей робітник став передовиком виробництва, його поважають в цеху. Або взяти В. Труфанова. Звук до горілки, а навпівши, бив дружину. В інструментальному цеху товариському поставилися до нього, допомогли стати на правильний шлях. Були на підприємстві й такі, що заходили працювати злегка, а заробляти більше всіх. І їх зумів перевиховати робітничий колектив.

Трудовий гордість радянської людини був присвячений виступ бригадира стержневий заводу «Червона зірка» Валентини Задонцевої.

— Наша бригада — сім нерозлучних подруг, — почала розповідати вона. — Коли вступали в змагання за звання колективу комуністичної праці, дехто з дівчат побоювався: «А якщо не зможемо?» Та ось тепер всі сумніви позаду, високе звання завойоване. Член бригади Тамара Муленко трудиться вже в рахунок третього року семірки. Самовіддана праця неначе окрилює кожного на нові подвиги.

З розповіді Валентини випливає, що в ливарному цеху ковкого чавуну не тільки стержневиці такі дружини. Колектив цеху зобов'язався до 5 грудня виконати річну програму, на 3,5 процента при плані 2,5 підвищити продуктивність праці, застосувавши механізацію і перетворили методи. А якщо ливарники дали слово, то обов'язково додержат її!

На закінчення вечора бібліограф Л. Г. Шуменко коротко розповіла про деякі з книг, присвячених розглянутим темам.

Вечір пройшов успішно тому, що працівники бібліотеки і міськомкомсомолу провели велику підготовчу роботу. Добре було продумано план проведення зустрічі, на багатьох підприємствах і в установах завчасно провели огляди літератури і бесіди з комсомольцями по темі вечора. Хотілося б порадити комсомольським організаціям і бібліотекам області частіше проводити подібні вечори. Вони принесуть велику користь у вихованні молоді.

К. МАЛЬЦЕВ,
заступник директора по науковій частині бібліотеки імені Н. К. Крупської.

ШАНА РУКАМ ТРУДОВИМ

ЗРАНКУ захмарило. Поглядаючи на небо, скептики запевняли, що до клубу ввечері ніхто не прийде. А втім, секретар комсомольської організації колгоспу Галя Прудченко, завідувач Освітницьким сільським клубом Леонід Малюга, завідувач бібліотекою Оксана Драч та інші не звертали уваги на погоду: вони прикрашали приміщення готуючи його до свята колгоспників.

Після трудового дня до клубу на вечір, присвячений вшануванню ветеранів праці, прийшли старі і зовсім юні члени великої артіліної сім'ї, вчителі.

За стіл, прикрашений квітами, сідають сімдесятирічний сторож тракторної бригади А. Ф. Дзвоник, одна з найстаріших колгоспниць — доярка О. Д. Смик, керівники артілі.

— Люди давно мріють про комунізм, — говорить з трибуни секретар партійної організації колгоспу т. Пилівський, — а тепер ми це суспільство будемо своїми руками. Ось чому в нашій країні людям праці — найперша шана.

Слово надається голові колгоспу т. Пухлію. Він коротко розповідає про трудові діла Оксани Давидівни і Артема Федоровича за тридцять років.

Ще в ті часи, коли в колгоспі не було комбайнів, чи не найбільше Оксана Давидівна нав'язувала снопів, накопувала буряків. За чесну і самовіддану працю правління вручало їй премію, Радянський уряд нагородив медаллю «За трудову доблесть». Односельчани посилають передову жінку своїм депутатом до сільської Ради. В останні роки працює дояркою, щороку в середньому надає по дві з половиною тисячі літрів молока від кожної корови.

Двадцять років завідував свинарською і молочнотоварною фермами Артем Федорович. У важкий післявоєнний рік очолював колгосп.

Голова колгоспу від імені всіх трудівників сердечно дякує Оксані Давидівні і Артему Федоровичу за їх багаторічну сумлінну працю.

Доярка Галина Смик, яка виступила потім, сказала: — Я не один рік працюю на фермі, вже й досвіду на-

була. Але ніколи не забуду, що навчила мене цього Оксана Давидівна. Своє зобов'язання — надати 2.300 літрів молока від кожної корови — до кінця року виконаю.

Піонери дарують букети живих квітів Артемові Федоровичу і Оксані Давидівні, співають пісні про партію і Батьківщину, декламують вірші.

Т. Пухлій вручає найстарішим колгоспникам хліб-сілі, цінні подарунки.

Оксана Давидівна у відповідь сказала:

— Спасибі за увагу до нас... А ви, дівчата, ідіть до нас на ферму. Кожній допоможемо...

Артем Федорович так розхвилювався, що тільки й міг кілька раз підряд вимовити шире «спасибі».

М. СОСНА,
позаштатний кореспондент «Молодого комуняра».

„ВІЧНИЙ ВОГОНЬ“

Серед КНИГ

ВІЧНИЙ вогонь... Щось суворе, героїчне, святе відчуваєш серцем, коли читаєш ці слова. Ні, це не вогонь страшних пожеж і спустошень, сліз і нелюдських страждань. Це вогонь першого палкого кохання, вогонь великої любові до людей і матері-землі, це — нескорена душа тих, хто віддав своє життя за щастя людей.

«Вічний вогонь» — назва нового роману українського письменника І. Цюпи. Герої твору Максим Чуприна і Настя Нестеренко закінчили десять класів. Необхідно зробити свій перший самостійний крок у житті. І цей крок повинен показати твою

справжню зрілість, твоє усвідомлення обов'язку перед старшими товаришами, перед Батьківщиною.

Настя вже давно зробила вибір. Незважаючи на те, що школу закінчено з золотою медаллю, вона йде працювати на ферму дояркою. Труднощі не лякають її. Та й чого їх боятися, коли поряд досвідчена доярка — мати, чуйний голова колгоспу Андрій Семенович, коли маєш багато друзів?

Максим Чуприна ще в школі писав вірші і вирішив стати поетом. Він певний, що саме це — його справжнє покликання. І тому Максим так вражений звісткою про те, що не зарахований до університету. Та ще з

Настею посварився перед від'їздом!

Але прості радянські люди допомогли Максимові. Знатний київський токар Кудря навчав юнака токарської справи. Хорошими друзями стали для нього Микола і Зоя — діти токаря.

У Київ приїждять Настя для вступу в сільськогосподарську академію, зустрічається з Максимом. Вони щасливі, бо зберегли в своїй душі вірність, подолали труднощі і незгоди, пізнали щастя і радість.

Чудові образи людей виведені в цьому творі. Це Оксана, мати Насті, смішний, але красивий душею Омелько, сварлива, але справедлива Векла, поет Горленко та багато інших простих трударів, яких встигаєш полюбити, з якими разом переживаєш.

І саме у порівнянні з ними ще більш огидним стає Олексій Нестеренко, батько Насті, який схилився перед долою, не зуїв зберегти вірність землі своїй, дружині і доньці, став пімецьким запродавцем.

Короткий, простий сюжет. А скільки цікавого, які чудові картини української природи, скільки хвилюючого! Хіба можна читати спокійно лист Гордія — батька Максима — до маленького сина, написаний перед боєм? Хіба не до кожного із нас звернені його слова:

«Треба, щоб у серці твоєму завжди горів вогонь жажди до життя, а не жевріло якесь тління, без справжнього горіння немає життя». Саме так живуть герої цієї хорошої книги для молоді.

В. КУЗЬМЕНКО,
обліковець тракторної бригади колгоспу імені Кірова.
Ново-Архангельський район.

Кожний номер ЦІКАВИЙ

Великою популярністю на заводі імені Кірова користується комсомольська стінгазета «Бокс». Потрапити в неї — значить тримати відповідь перед колективом. У гострих замітках по заслузі відстається прогульникам, бракоробам, хуліганам, п'яницям.

Стінівка систематично піднімає питання, які хвилюють багатьох. Подав, наприклад, верстатник Іван Свирюк раціоналізаторську пропозицію, а її чомусь відхилили. Згодом, правда, запровадили у виробництво, га про автора забули. Газета гостро виступила з цього приводу.

Цікавим став «Бокс» звідки тому, що члени редколегії комсомольці Євгенія Крикун і Юрій Бабієнко в любов'ю ставляться до справи.

В. САНДУЛ,
робітник заводу.
м. Кіровоград.

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА ОБЛАСТЬ. Щину ініціативу виявив колектив викладачів Павлоградської музичної школи. Тут на громадських засадах відкрито чотирирічну вечірню музичну школу для членів бригад і ударників комуністичної праці. Двадцять робітників і робітниць, активних учасників художньої самодіяльності за рекомендаціями підприємств міста почали навчатися в цьому учебному закладі. На фото: краєпочинач будуправління № 3 «Павлограднахтобуд» Галина ШКОЛАЄНКО на заняттях по класу фортепіано. Урок веде викладач музичної школи Тамара ПОПЕНКО.

Фото Г. ПАЗЕНКА.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
4 листопада 1960 р., 3 стор.

І АНІА кілька днів не знаходила собі спокою. П'єса І. Евальд «Відважне серце» прочитана, і не раз. Відбулося кілька репетицій, але дівчина відчувала, що не знайшла себе в образі. Знову й знову викликала в уяві події давно минулих днів.

Далекій Сибір охоплений бурєю революції. На захист здобутків Великого Жовтня піднімалися кращі люди Росії. Маша не жила в той час, вона народилася значно пізніше, але стільки прочитано про ті роки, що вона яскраво уявляла почуття своєї героїні Зої Дем'янової, яку колючаків заточили у в'язницю.

Це повинна бути жінка надзвичайної сили волі, красива душею. Її ж так катували, але ні слова спокути від неї не почули. Маша аж здригнулася, їй здавалося, що це її тіло пошматоване нагаями, вона й не помітила, як змінила міцно зуби, немов тамуючи зойки від страшного болю. На лобі з'явилися зморшки. Глянула на себе в дзеркало й не пізнала: за якусь мить немов подорослішала. Водночас відчула задоволення — зовні вона тепер зможе передати портрет своєї героїні. Та це ж далеко не все. Маша ще буде багато думати над тим, як донести до глядача створюваний образ, щоб мужня революціонерка у кожного викликала захоплення, гордість.

НА ЦЬОМУ ФОТО, читачу, ти бачиш учасницю драматичного гуртка Кіровоградського Паладу культури ім. Жовтня, робітницю ательє мод Марію Балашову. Вона замислилася над тим, яким повинен бути грим у її героїні Зої Дем'янової. Поряд з нею один з виконавців п'єси «Відважне серце» В. Водяник.

Текст Т. КАЛЬЧИНСЬКОЇ.
Фото А. ДІБРОВНОГО.

Ридвахи — сім'я графітжиків

З РАНОГО РАНКУ сіється дощ. Розгрузили дороги, і тільки ступиши крок — безформенною масою ліпне до ніг мокрий чорнозем.

Григорій закінчив писати матері на Богуславщині листа, заклеїв конверт і на хвилину замислюється. Значить, так... Що мусить він сьогодні зробити? Насамперед, з'ясувати, як з планом за добу, дати наряд на дільничі гірничим майстрам. І слід ще раз кагати слухачам про навчання у політгуртку. Сьогодні друге заняття по матеріалах XV сесії Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй. О, тут багато буде розмов, адже всі з неослабною увагою слідкували за розвитком подій там, за океаном...

Знову глянув на годинник. Уже йти пора. Звичиним поглядом обвів невеличку кімнату. Її вони з Аделею одержали незадовго після весілля, приймали перших гостей у своїй господі. А зараз кімната ніби спустіла. Три дні тому поїхала дружина до Львова і до цього часу чомусь затримкується з повідомленням. Не трапилося б чого-небудь в дорозі... Неспрохану думку відігнав геть. Клацнув замок, і Григорій попрямував на роботу.

ТАК, МИР — проблема часу, першочергове питання. Тож там з високої трибуни Асамблеї глава великої соціалістичної держави говорив про мир, повне розбродження. Мир потрібен всім нам, як сонце, як життя, як правда. Ось, скажімо, йому, Григору Ридвану. Який шлях ще треба пройтись? Як мало встиг зробити! Нещодавно почав він своє трудове життя. В 1954 році закінчив Київський гірничий технікум. Потім дістав призначення у Ватутіно на брикетну фабрику. Працював диспетчером. Звідти і на військову службу пішов. А два роки тому після демобілізації прибув сюди, на Кіровоградщину, в Завалля.

Чудернацька назва у цього селища. Інший, можливо, відразу ж зв'язався б, подумав, що це справжнісінька тобі глухомань. А вона, ця назва, ніяк не в'яжеться з прекрасним впорядкованим селищем, кварталами нових кількоповерхових будинків, Будинком культури, якому позаздрити навіть обласний центр.

Багато восад за цей час перемінив Григорій. Почав, як-то кажуть, з низів. В кар'єрі на хуторі Андріїві працював помічником машиніста екскаватора, на Південно-Східному кар'єрі півроку був гірничим майстром, а ось тепер довірили під його керівництвом всю дільничу гідромеханізацію будівельно-монтажного управління графітного комбінату. І саме тут, в Заваллі, зустрів хорошу, найкращу дівчину.

ЛЮДСЬКЕ ШАСТЯ! Кожний вкладає у це поняття свій зміст. І мало, і багато треба для нього. Робота, що лежить тобі до душі, любима професія, вірні друзі і, звичайно, хороша сім'я — цей необхідний елемент людського щастя. Так, саме необхідний. Життя наше часом ще складається нелегко. Не всі відразу влаштовують свою особисту долю, не все трапляється так, як хотілося б.

Іноді життя людини в усіх відношеннях ділиться на дві частини: до одруження і після одруження. Де-

які виробничники-комсомольці, ентузіасти і активісти нерідко з перших же днів після весілля відходять від громадського життя, цураються будь-яких доручень, замикаються в тісному сімейному світі. Про таких говорять: «колишні комсомольці», «колишні активісти». Не раз про це думав Григорій, замислювалася і Аделя. І зовсім не було несподіванкою, коли перед одруженням, лукаво примруживши око, немов би неспрохато, мобила Аделя:

— А знаєш, я ж не така вже й господарка добра буду. Робота у мене в три зміни. Часу багато комсомольська робота забирає. І запам'ятай: хороший гурток не лишу.

Знав про це і раніше Григорій. Аделя — флотатор на графітній фабриці. Нелегка і відповідальна робота — збагачення графіту. Але дівчина встигає скрізь, має неабиякий авторитет серед робітників. Неодноразово обирали її комсомольці до складу комітету комсомолу. А нині вона очолює всю комсомолію фабрики.

І тобі зі мною не мед буде, — жартома відповів тоді їй Григорій. — Ось візьму нову роль у п'єсі і просиджуваємо до глибокої ночі над її вивченням.

ЩЕ НЕБАГАТО часу минуло після одруження Григорія і Аделі. Обоє трудяться на графітному комбінаті, як і раніше, активісти, незмінні учасники художньої самодіяльності. І відчуваєш у їхніх відносинах прекрасну любов людей, які стоять вірненько один з одним, які постійно збагачуються взаємно, однаково сильні у житті.

В таких сім'ях, де повне взаєморозуміння, повага, ніколи немає місця жорстокості, егоїзму, легковажності і користоловству. І хочеться вірити, що прекрасні людські якості Григорія і Аделі пронесуть з молодих літ до глибокої старості.

О. ПОЛИЩУК.

с. Завалля,
Гайворонський район.

А дружинники де?..

У затишній алеї парку на лавочці сидить юнак з квіткою в руці. Мабуть, давно вже чекає на свою кохану. А вона все чомусь не йде. Мрієно задивився хлопчець на шовковисту траву між деревами. Раптом позаду почувся кроки, грубий окрик:

— Ану, віддай розу!
— Чому? Забирайся геть, нахаб!

— Віддай по-хорошому, а то...

В руках у грубіяна блиснуло гостре лезо. І не встиг Анастолій Ткаченко зрозуміти, що йому загрожує смертельна небезпека, як безжалісний удар ножем в груди звалив його...

Про цей випадок нам розповів заступник начальника штабу народних дружин заводу «Червона зірка» т. Семизєнко. Удар міг бути смертельним, коли б не підоспіли дружинники. Анастолію Ткаченку своєчасно подали допомогу, злочинця ж, молодого робітника будівельно-монтажного управління радіофікації А. Косяка, затримали і доставили в міліцію...

Немало можна навести прикладів, коли дружинники, діючи сміливо і рішуче, своєчасно попереджують хуліганські дії, стають на шляху порушників громадського порядку. Про це нерідко пишуть у листах до редакції наші читачі.

Наприклад, робітник заводу «Червона зірка» А. Чернов написав про відповідний вчинок дружинників-комсомольців з першого механоскладального цеху А. Лопатіна, А. Сметани і Є. Полякова. Юнаки викрили групу злодіїв, які намагалися вкравдати на підприємстві покривельне залізо передати через огорожу. Ватажка групи крадіїв Ю. Муленкова доставили в комендатуру заводу.

На окремих підприємствах, в учбових закладах народні дружини стали організованою силою, про їх зміцнення постійно дбають комсомольські організації.

Але, на жаль, тільки на окремих. В переважній більшості випадків організаторська і виховна робота серед дружинників залишає бажати кращого. Зокрема, це стосується і деяких цехових дружин заводу «Червона зірка».

У деревообробному цеху, наприклад, з 40 комсомольців 13 є членами народної дружини. Але жодній з них не виходить на чергування. В чому ж справа?

Якось в розмові т. Семизєнко відверто визнав:

— Коли створювали дружини, більше дбали про кількість. Декого навіть проти бажання записали... Виявляється, це не перебільшення. У тому ж деревообробному цеху комсомолец Володимир Касацький, який працює пильщиком, так розповідав про створення дружини:

— Викликав мене начальник цеху і сказав: «Пиши заяву». Ну, я й написав. Так і всі позаписувались. Після того мене лише один раз майстер посилав чергувати в міліцію. Я пішов, а мені звеліли йти додому...

— А як реагує комсомольська організація на неявку молодих дружинників на чергування? — подікавився ми у начальника штабу цехової дружини І. Г. Литвиненка.

— Якось сказав я колишньому секретарю комітету Олександров Бегельфєру, що дехто зриває чергування, а він тільки рукою махнув...

Дуже прикро, що в цьому цеху так занедбали хороше починання. Не набагато кращі справи і в інших цехах. Ось чому серед дружинників-патрулів мало буває червонозорівців.

Нещодавно міськомкомсомолу зібрав всіх секретарів комсомольських організацій міста, щоб обговорити питання поліпшення роботи народних дружин. Бурливою була нарада, говорили чимало. Кожний із виступаючих давав тверду обіцянку, що віднині справи

(Закінчення на 4-й стор.)

А дружинники де?..

підуть на краще. Домовилися найближчим часом зробити «бойовий огляд» народних дружин. Та ось настав призначений день і час. У тринадцяти штабах, розміщених в різних районах міста, не з'явилися не тільки дружинники з багатьох підприємств і установ, а навіть і значна частина секретарів комсомольських організацій. Як же висновки зробив міськом ЛКСМУ?

Знову скликали карату. Немало довелось почервоніти Миколі Влоху, заступнику секретаря комітету комсомолу заводу «Червона зірка». А вже з 20 секретарів цехових організацій не було жодного, ніхто не прийшов і із заводу комсомолу. З'явилося лише чотири дружинники. Та й не тільки М. Влоху було незручно давати відповідь. Не прибули комсомольці міськомкомбінату, міської контори зв'язку, а секретар комсомольської організації тресту ідалень т. Стрільця прийшла завчасно, побудала трохи, та тільки її бачили.

Правильно говорив на

Закінчення. Початок дивись на 3-й стор.

нараді секретар міськомкому комсомолу О. Сокуренко, що в місті ще чимало худіганів, які, почувачи себе привільно, розперзуються. А якщо так, значить, потрібно різко сказати комсомольське: «Годі!»

А от на заводі імені Кірова комсомольці, очевидно, вважають, що це повинен хтось інший за них зробити. Принаймні, в другому штабі народних дружин нам повідомили, що з цього підприємства на чергування приходили... аж чотири рази. І це протягом десяти місяців!

З промартілі «Красный зеркальщик» одного разу у цей же штаб з'явилося сім молодих робітників, і серед них тільки один був дружинником. Виходить, послали тих, хто під руку потрапив. У штабі їм визначили маршрут, проінструктували. Семеро рушили вздовж вулиці — і як у воду канули. При перевірці патруля знайти не вдалося.

Недисциплінованість, систематична неявка на чергування, невиконання наказів — ось до чого приво-

дить відсутність виховної роботи серед молодих дружинників. І, як результат, штаби народних дружин вечорами часто на замку.

Ми прийшли до третього штабу. Але двері чомусь не відчиняються.

— Та їх сьогодні не було, — чується голос з сусіднього двору. — Не приходили...

От тобі й маєш. А хто ж патрулюватиме на вулицях? Знову доведеться посылати наряди міліції?

У той вечір, правда, зайшли вихід із становища: з міліції подзвонили у перший штаб, а звідти вже кількох чоловік послали в район третього.

... Прохододна осіння ніч опустилася над містом. Не стало перехожих на вулицях. Сьогодні обійшлося без особливих подій. А завтра, післязавтра? Знову чергуватиме на весь Кіровоград 10—15 дружинників? Ні, далі так тривати не може. На вулиці повинні вийти заго-ни смільчів з кумачевими пов'язками на руках.

О. ДУЧЕНКО.

Наші письменники-земляки

В. П. КОЗАЧЕНКО

медалю «Партизанів Вітчизняної війни». В період перебування на окупованій ворогом території і підпільної роботи письменник написав повість «Ціна життя», а також кілька оповідань, виданих пізніше збіркою «Три літа» (1945). Тоді ж зібрав він і матеріал для повістей «Атестат зрілості» та «Серце матері», закінчених уже після війни.

Після звільнення Ново-Архангельського району від окупантів В. П. Козаченко деякий час працював в редакції районної газети, а влітку 1944 року повернувся до Києва. Очолює відділ прози в журналі «Вітчизна», потім — у журналі «Дніпро». З осені 1947 року залишив роботу в редакції і цілком віддався творчості. Одна за одною з'являються нові книги письменника: повісті «Нові потоки» (1948), «Зорі назустріч» (1951), збірка оповідань та нарисів «Вісімсот мільйонів» (1953),

художній нарис «В боях гартована» (1954).

За винятком останнього, усі ці твори присвячені пісню воєнних подій, головним чином, життя колгоспного села.

Повісті «Атестат зрілості» та «Серце матері» належать до кращих творів Василя Козаченка і займають помітне місце в українській прозі.

У 1956 році він написав повість «Сальвіа». В ній розповідається про долю дівчини, яка, закінчивши семіричку, не змогла вступити до технікуму — не витримала вступних екзаменів і пішла працювати на дачу, де відпочивали митці. Там Ганнуся похоронила одного талановитого художника, а він вбивався аморальною людиною, збездивив і покинув дівчину.

Василь Козаченко — відповідальний секретар і член Правління та Президії Спідки письменників України.

ЦЕ НЕ ПОВИННО ПОВТОРИТИСЯ

До ДЕКАДИ української літератури і мистецтва в Москві В. П. Козаченко написав повість «ГАРЯЧІ РУКИ». Події відбуваються в трагічний для нашого народу час фашистського поневолення в одному з гітлерівських концтаборів. Напровесні 1942 року в цей «салон смерті» (як його назвав хтось з похмурих дотепників) німці вкинули зовсім молодого людину. Спершу полонені поставились до неї насторожено: занадто вже відверто висловлювався Дмитро з приводу нових порядків. Але згодом підозра розвіялася.

Новий в'язень розповів, що він працював військовим кореспондентом, поки «накрило його міною недалеко від Умані, на узліссі поміж Підвисоком та Торговицею». Відходив хлопця логісник. Але з-за пораненої ноги Дмитро «прогавив час,

не встиг зникнути». І ось тепер опинився в «салоні смерті».

Завдяки юнакові полонені знову відчули себе не замученими жертвами, а бійцями, воїнами. Люди виснажувались фізично від непосильної праці, але ставали сильнішими духовно. Вони згуртувалися для спільної боротьби з ворогом. А коли Дмитро через комсомолку Ярину встановлює зв'язок з партзанською організацією «Блисківка», військовополонені починають готувати втечу з концтабору. На чолі таємної боротьби стає комсомолец Дмитро. Саме йому присвячує В. Козаченко свою повість.

У Дмитра талант до малювання. Цій пристрасті він віддає кожну вільну хвилину. Дмитро малював усе, що його найбільше хвилювало.

Добре після трудового дня відправитися з студентом на зарисовки осінніх пейзажів. Які вона красива, багатобарвна рідна природа! Всім серцем полюбив її гуртованик Федосівського відділка Компанійської РТС Іван Романов. Улюбленому мистецтву він віддає весь вільний час.

На знімку: Іван РОМАНОВ.

Про них говорять З ВДЯЧНІСТЮ

ПОЇЗД підійшов до станції Знам'янка. Метушливі пасажирі відразу ж заповнили перон. Багато їх зупиняється біля книжкового кіоску № 2.

— У вас є свіжі газети? — звертається до продавщиці чоловік у військовій формі.

— Звичайно, — відповідає Марія Груй. — Вам яку? «Известія»? Будь ласка.

Задоволені покупці роботою комсомолки. Чемна до людей, вправна в роботі, вона користується повагою серед працівників Знам'янської контори «Союздруку».

Не відстає від Марусі і її напарниця Раїса Лукичова.

А якщо вам доведеться купувати літературу в кіоску № 6, ви обов'язково запам'ятаєте Валю Голубець. Вона, як і її подруги, вмilo оформляє вітрини, сама знайомиться з літературою, що надходить у продаж.

В. НУЖЕНКО.

З'їзд комсомолу Англії

Наприкінці жовтня в Лондоні відбувся 23-й національний з'їзд Лігї комуністичної молоді Велико-Британії. На з'їзд прибули делегати ВЛКСМ і представники комсомольських організацій Польщі, Угорщини, Чехословаччини, Франції та інших країн.

На з'їзді було обговорено питання, зв'язані з участю молоді Англії в боротьбі за мир і роззброєння, з активізацією діяльності англійського комсомолу.

Важливе місце в роботі з'їзду зайняло обговорення питань становища в школах і коледжах. Було прийнято резолюцію, яка закликає боротьбу проти намагань властей примусити учнівську та студентську молоддь відмовитися від політичної діяльності. Делегати з'їзду засудили колоніалізм і расову дискримінацію.

З'їзд показав, що члени комсомолу Англії сповнені рішучості боротися за торжество справи соціалізму і комунізму. В прийнятій з'їздом резолюції відзначається: «Нинішній з'їзд відбувається в період, коли перевага соціалізму над капіталізмом стає дедалі очевиднішою». З'їзд закликав членів англійського комсомолу нести в масі молоді передові ідеї, щоб всемірно сприяти створенню в Англії соціалістичного суспільства. (ТАРС).

«ЗІРКА» ЗАЛИШАЄТЬСЯ В КЛАСІ «Б»

ОЛЕКСАНДРІЯ. (По телефоні). Вчора на місцевому стадіоні «Шахтар» відбулася друга зустріч між гравцями кіровоградської «Зірки» і претендентами на її місце в класі «Б» спортсменами «Шахтаря». Гра закінчилася з рахунком 1:1. Таким чином, гравці «Зірки», набравши у двох матчах три очка, залишаються в класі «Б».

С. МОІН.

Л. ШУМЕНКО. Редактор П. МАРЧЕНКО.

ВІДОМИЙ український письменник Василь Павлович Козаченко народився в 1913 році у с. Ново-Архангельському, Кіровоградської області. Після закінчення семірички працював у Ново-Архангельському районі ЛКСМУ, потім вчився в Уманському інституті соціально-виховання на літературному факультеті, вчителював.

У 1938 році В. П. Козаченко написав перший великий твір — повість «Пегас».

Здобувши університетську освіту, письменник працює відповідальним секретарем редакції «Радянська література», видає першу збірку оповідань «Золота грамота» (1939 р.), пише нові твори.

З перших днів Великої Вітчизняної війни В. Козаченко перебуває в діючій армії. Пізніше потрапив у вороже оточення і після настирливих, але безуспішних спроб перейти фронт змушений був повернутися в рідне село. Тут він налагоджує зв'язок з партизанським підпіллям і знову активно включається в боротьбу проти фашистських загарбників. Прикриваючись службою в розрахунковій касі, В. Козаченко день за днем вносить з колишньої друкарні районної газети шрифти і створює підпільну друкарню, пише, друкує й розповсюджує в навколишніх районах партизанські листівки. Крім того, енергійно допомагає комуністам-підпільникам організувати й озброїти партизанський загін імені Чапаєва, виконує бойові завдання керівників загону.

За участь у підпільній боротьбі проти окупантів В. Козаченко нагороджений

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМУ, г. Кировоград.

Газета виходить тричі на тиждень: у середу, п'ятницю і неділю.

Адреса редакції: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: редактора, відповідального секретаря — 5-40, загальний — 6-24.

БК 01655. Друкарня імені Г. М. Дмитрова обласного видавництва, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Зам. № 6881, Т. 30.000.